

РЕШЕНИЕ

№ 7634

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **3564** по описа за **2024** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по чл.208 – чл.228 АПК вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от „МЕМО ЛОГ“ ЕООД, чрез адв. И., срещу решение № 2574/01.06.2023 г. по анд. № 9320/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 110 с-в. Със същото е потвърден електронен фиш № [ЕГН] на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./, с който за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ и на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв.

В касационната жалба се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспореното съдебно решение. Твърди, че в електронния фиш не е уточнено в какво качество нарушителят се счита за извършител на деянието- като собственик или като ползвател на МПС. Навежда аргументи, че неправилно е определено мястото на извършване на нарушението, предвид факта, че съгласно писмо от А. към месец септември 2022 г. на път А-6 „Европа“ няма изграден километър 50+427. Счита, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Позовава се на съдебна практика, включително на решение № С61/23 на СЕС. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърдения с него ЕФ. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът- Агенция „Пътна инфраструктура“, в съдебно заседание, чрез юриск. Г.,

оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, въззивната инстанция е приела за установено от фактическа страна, че на 20.04.2021 г. в 03:16 часа, ППС - Влекач М. А. с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 18 000, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 5, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 40 000, се движело в Столична община, по път А-6 км 50+427, с посока намаляващ километър, който път бил включен в обхвата на платената пътна мрежа. Било установено нарушение с устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, намиращо се на път А-6 км 50+427 изразяващо се в това, че за посоченото ППС изцяло не била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, тъй като за посоченото ППС нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. За извършеното нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП срещу „М. Л.“, ЕООД, като собственик/ползвател на регистрираното ППС, е издаден Електронен фиш № [ЕГН] на А., с който била наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв., на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

За да потвърди ЕФ първоинстанционния съд е приел, че жалбоподателят в действителност е осъществил състава на вмененото му административно нарушение, а така наложената санкция е правилно определена като в хода на административнонаказателното производство не са допуснати процесуални нарушения. Тези изводи на съда не се споделят от настоящия касационен състав.

Отговорността на дружеството е ангажирана за нарушение на чл. 102, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, който предвижда наказание за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, съгласно който се заплаща такса за изминато разстояние - Т. такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3; заплащането на Т. таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните Т. сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните Т. сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътният участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и

се определя за всеки отделен път или пътен участък.

Съгласно чл. 187а от ЗДвП, при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП в отсъствие на нарушителя се счита, че пътното превозно средство е управлявано от собственика му, а в случаите, в които в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател - от ползвателя, освен ако бъде установено, че пътното превозно средство е управлявано от трето лице. Нормата на чл.187а, ал. 2 от ЗДвП разпорежда, че ако собственикът на пътното превозно средство е юридическо лице или едноличен търговец, за допускане движението на пътното превозно средство, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, на собственика се налага имуществена санкция, както следва: 1. по чл. 179, ал. 3 - в размер 300 лв.; 2. по чл. 179, ал. 3а - в размер 1800 лв.; 3. по чл. 179, ал. 3б - в размер 2500 лв., каквато именно е била наложена на дружеството.

В тази връзка, съгласно чл. 189е, ал.1 и 2 от ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност /ал.1/, като при установяване на нарушение по чл. 179, ал.3 - 3б преди съставяне на АУАН, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП. Когато актът се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването му /ал.2/. Цитираната разпоредба ясно и категорично постановява, че за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят актове за административни нарушения, както и компетентността на органите, които ги съставят. По същият категоричен начин, следващата разпоредба на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП гласи, че при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение.

От изложеното следва, че законодателят е предвидил възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, поради което издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение, е незаконосъобразен и следва да бъде отменен само на това основание.

На следващо място от постановеното от Съда на ЕС Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. съгласно което: „ член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер може да се изведе извод, че санкционната норма на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, предвиждаща абсолютен размер на санкцията за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3

от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по ЗП, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП, а именно – глоба или имуществена санкция в размер 2500 лв., следва да остане неприложена.

В допълнение, настоящият съдебен състав счита, че в случая, е следвало да се пристъпи към ангажиране административнонаказателната отговорност на отговорното лице, едва след уведомяване от страна на доставчика на електронна услуга за събиране на пътни такси на собственика и ползвател на ППС относно отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и при проявено бездействие от ползвателя на услугата. Последвалата нормативна уредба в сила от 01.01.2024 г. в чл. 10б, ал. 7-9 от ЗП съобразява това изискване. В случая не се установява, нито се твърди това уведомяване да е било предприето и да е предложена възможност за отстраняване на нередовността, преди да се образува административнонаказателно производство.

С оглед изложеното решението на СРС като постановено в противоречие с материалноправните норми следва да бъде отменено, както и потвърденото с него НП. При този изход на спора основателна е претенцията на касатора за присъждане на разноски за двете съдебни инстанции и същата следва да бъде уважена в претендирания размер, съобразно представения списък на разноските, а именно за сумата от 1320 лв., уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение. Неоснователно се явява възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар, предвид минимума, установен в чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ново заглавие Наредба за възнаграждения за адвокатска работа.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд - София град, I касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №634/05.02.2024 г. по анд. № 9320/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 110 с-в.

ОТМЕНЯ Електронен фиш № [ЕГН] на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./, с който за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ и на основание чл.187а, ал.2, т.3, във вр. с чл.179, ал.3б от ЗДвП на „МЕМО ЛОГ“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на „МЕМО ЛОГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „Т.“, [улица], вх.Б, офис 5, представлявано от управителя Г. П. Ц., разноски в производството пред двете съдебни инстанции в общ размер на 1320 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

